

## Bilag 4.

## Folketingets udvalg

angående

## lovforslag om administrativ frihedsberøvelse.

København, den 26. marts 1954.

*Vedrørende forslag til lov om ændringer i lov nr. 171 af 16. maj 1934 om foranstaltninger vedrørende åndssvage.*

1. Bør der sondres mellem den situation, at personen er inddraget under forsorg og vil udskrives, og den situation, der foreligger ved selve inddragelsen under forsorg?

Hvorledes ville ministeren stille sig til en ordning, hvorefter der ved inddragelsen enten skulle foreligge en erklæring fra værge eller personen selv om samtykke til inddragelsen eller en dommerkendelse. Inddragelse af åndssvage synes aldrig at være en hastesag, og praktisk taget sker alle inddragelser med samtykke.

De få sager, måske 3—4 om året, kunne antagelig uden skade vente på dommerens afgørelse.

Når inddragelsen er sket og der bliver tale om udskrivning, kunne sagen behandles som foreslået, dog at fristen da kunne forlænges fra 14 dage til 1 måned.

2. Hvis det ikke kan antages, at ændring i anbringelsesmåden kan indbringes for

domstolene, udbedes gerne en begrundelse for, at man stadig bevarer rekurs til socialministeriet i denne situation.

3. Bør værneting-reglen for åndssvage ikke være et anbringelsesværneting og ikke et hjemstedsværneting?

For den langvarigt anbragte åndssvage synes de samme grunde, der taler for hjemstedsværneting i børnesager og sindssygesager, at tale for anbringelsesstedets værneting for de åndssvage, ikke mindst når der er tale om familiepleje af voksne åndssvage.

*Vedrørende forslag til lov om midlertidige ændringer i lov om offentlig forsorg (om adgang til domstolsprøvelse af beslutninger om inddragelse under børneforsorg m. v.).*

4. Kan man, selvom loven anses som midlertidig, forsvare at opretholde en ordning, hvorefter underretsdommeren samtidig er rådgivende for børneværnet og afgørende i en eventuel retssag om samme fjernsessag, som han har været rådgivende i?

P. u. v.

Viola Nørlov,  
formand.

Til socialministeren.